22 Απριλίου 2014

Ουνίτες: “Εν ενδύμασι προβάτων λύκοι άρπαγες” (Ματθ. 7,15)

/ Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός / Ορθόδοξη πίστη

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΓΡΑΦΕΙΟ ΕΠΙ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΘΡΗΣΚΕΙΩΝ

Ἐν Πειραιεῖ τῇ 10ῃ Απριλίου 2014

ΟΥΝΙΤΕΣ: «ΕΝ ΕΝΔΥΜΑΣΙ ΠΡΟΒΑΤΩΝ ΛΥΚΟΙ ΑΡΠΑΓΕΣ» (Ματθ.7,15)

Σύντομη αναφορά στην πλέον ανήθικη πρακτική του παπισμού.

Ένα εύστοχο άρθρο του κ. Αλέξη Οικονόμου στην εφημερίδα των Αθηνών «ΑΛΦΑ ΕΝΑ» (φύλλο 15-3-2014) με τίτλο «Ουνία («Ελληνοκαθολική Εκκλησία»): Λύκος με παραπλανητική προβιά αρνιού...», έρχεται να φέρει και πάλι στην ιστορική μνήμη των Ορθοδόξων γεγονότα θλιβερά που προκαλούν φρίκη και αποτροπιασμό. Γεγονότα στα οποία ο δόλος και ο φανατισμός συναγωνίζονται την βία και την θηριωδία με σκοπό την υποδούλωση της Ορθοδοξίας στην παπική οφρύ. Γεγονότα που αποκαλύπτουν τους πλέον δόλιους και παραπλανητικούς τρόπους και μεθόδους που επενόησε ποτέ ο Παπισμός από του σχίσματος και εντεύθεν απέναντι στην Ορθοδοξία, με σκοπό την απορρόφηση και τελικά την ενσωμάτωσή της στον

παπισμό. Πρόκειται για τη διαβόητη Ουνία, την οποία δίκαια κάποιοι αποκαλούν ως «πέμπτη φάλαγγα» και ως «δούρειο ίππο» του παπισμού. Με αφορμή τη δημοσίευση του αποκαλυπτικού αυτού άρθρου, θεωρήσαμε σκόπιμο να κάνουμε μια σύντομη αναφορά σ' αυτήν την πλέον άθεσμη πρακτική του παπισμού προς ενημέρωση και προφύλαξη του πιστού λαού του Θεού. Ένας ακόμη λόγος είναι και η συνεχιζόμενη δυσμενής εξέλιξη της πολιτικής κατάστασης στην Ουκρανία, στην οποία πρωτοστατούν οι εξηγερμένοι Ουνίτες, μαζί με τους φανερούς παπικούς, τους προτεστάντες, τους νεοπαγανιστές, τους αποκρυφιστές και άλλους αιρετικούς. Όλοι συνασπισμένοι εναντίον της Ορθοδοξίας! Πληροφορούμαστε μάλιστα από τα Μ.Μ.Ε. ότι οι πραξικοπηματίες ανεκήρυξαν ως πρόεδρο της χώρας ένα πάστορα προτεστάντη και ως πρωθυπουργό ένα στέλεχος της Σαηεντολογίας.
Ο μεγάλος εκκλησιαστικός ιστορικός αρχιεπίσκοπος Αθηνών κυρός Χρυσόστομος Παπαδόπουλος μας δίδει τον ορισμό της Ουνίας, ο οποίος αποδίδει με ακρίβεια την Ορθόδοξο κατανόησή της: «Ουνία είναι η απατηλή, προς παραπλάνησιν των απλουστέρων, ένωσις, καθ' ήν ο ενούμενος μετά της Λατινικής Εκκλησίας αποδέχεται μεν το πρωτείον του πάπα και άπασαν την διδασκαλίαν της Λατινικής Εκκλησίας, διατηρεί όμως την ιδίαν λειτουργικήν τάξιν και τινα ίδια ήθη και έθιμα κατά το ιησουϊτικό δόγμα 'unite dans la foi, variete dans les rites' (ενότης εις την πίστιν, ποικιλία εις τα λειτουργικά τυπικά), προς βαθμιαίαν και ουχί απότομον αφομοίωσιν προς την Λατινικήν Εκκλησίαν των ενουμένων». Ο ομότιμος καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών πρωτ. π. Γεώργιος Μεταλληνός προσθέτει τα εξής διαφωτιστικά για την Ουνία: «Λέγοντας "Ουνία", εννοούμε ένα θρησκευτικοπολιτικό σχήμα, που επινοήθηκε από τον Παπισμό για τον εκδυτικισμό της μη λατινικής Ανατολής, την πνευματικοπολιτική δηλαδή υποταγή της στην εξουσία του πάπα. Η επεκτατική αυτή κίνηση του παπικού θρόνου, ονομαζόμενη ουνία, ή ουνιτισμός στη γλώσσα μας, οφείλει το όνομά της στη λατινική λέξη unio (ένωση), αλλά μόλις το 1596 έλαβε στην Πολωνία επίσημα το όνομα unia (σλαβ. unija). Το όνομα χρησιμοποιήθηκε τότε, για να χαρακτηρισθεί όχι μόνο η ενωτική κίνηση με τον πάπα, αλλά και το συγκεκριμένο σώμα (κοινότητα) των Ορθοδόξων, οι οποίοι συνοδικά απεφάσισαν όχι την ολοτελή προσχώρησή τους στον παπισμό, αλλά μόνο την αναγνώριση του πάπα ως πνευματικής κορυφής τους, διατηρώντας τα λατρευτικά και λοιπά έθιμά τους και δίνοντας, έτσι εξωτερικά την εντύπωση της συνέχειας και παραμονής στο εθνικό πλαίσιό τους».

Η Ουνία, άγνωστη στην προ του σχίσματος εποχή, όπου υπήρχε ενότης στην πίστη, στην λατρεία και στην διοίκηση μεταξύ Ανατολής και Δύσεως, επιτρεπομένων μόνον ορισμένων παραλλαγών στις τοπικές παραδόσεις, μη θιγόντων τα δόγματα της πίστεως, κάνει τη εμφάνισή της κατά τον 13ον αιώνα στη «Σύνοδο» του Λατερανού το 1215 και στη Βούλα του «Πάπα» Ιννοκέντιου του Δ'. Ο Παπισμός, μετά τη απόσχισή του από τον κορμό της Καθολικής Ορθόδοξου Εκκλησίας το

1054, επεδίωξε κατ’ αρχήν, μέσω των Σταυροφοριών, να κυριαρχήσει και να επιβληθεί εκκλησιαστικά στην Ορθόδοξη Ανατολή με την μέθοδο του βιαίου εκλατινισμού, χωρίς όμως ουσιαστικά αποτελέσματα. Τότε επενόησε και εφήρμοσε το εκκλησιολογικό σχήμα της Ουνίας, που αποτελεί την πλέον δόλια και πονηρά μέθοδο προσηλυτισμού των Ορθοδόξων. Προκειμένου να παραπλανηθούν οι Ορθόδοξοι, οι ουνίτες «κληρικοί» λαμβάνουν το Ορθόδοξο σχήμα με ράσα και άμφια πανομοιότυπα με αυτά των Ορθοδόξων κληρικών. Χτίζουν ναούς βυζαντινού ρυθμού, τους αγιογραφούν με εικόνες αυστηρής βυζαντινής τεχνοτροπίας, ενώ έχουν εξοβελίσει τα αγάλματα, τα οποία θυμίζουν παπικούς ναούς. Χρησιμοποιούν ιερά σκεύη Ορθόδοξα, ακολουθούν με ακρίβεια το Ορθόδοξο λειτουργικό τυπικό και εορτάζουν τις εορτές των Ορθοδόξων μαζί με αυτούς. Δεν διαφέρουν εξωτερικά σε τίποτε από τους Ορθοδόξους κληρικούς και μάλιστα παρουσιάζονται συχνά πιο παραδοσιακοί από αυτούς. Η μόνη διαφορά τους είναι, ότι αναγνωρίζουν τον πάπα ως πνευματικό τους ηγέτη και τον μνημονεύουν στις λατρευτικές τους συνάξεις. Παράλληλα ακολουθούν συγκεκαλυμμένα τα αιρετικά δόγματα και όλες τις κακοδοξίες του παπισμού. Δυστυχώς η σατανική αυτή εφεύρεση απέδωσε καρπούς. Χιλιάδες Ορθόδοξοι έχουν πέσει στην παγίδα και προσχώρησαν σε αυτό το δόλιο και σατανικό τερατούργημα. Ο δόλος της Ουνίας έχει διπλό χαρακτήρα. Πρώτον να προσελκύσει ανυποψίαστους Ορθοδόξους, οι οποίοι εκλαμβάνουν τους παπικούς «κληρικούς» ως Ορθοδόξους. Δεύτερον να «ικανοποιεί» όσους πιστούς θεωρούν κώλυμα την ένωσή τους με την παπική «εκκλησία» την ορθόδοξη παράδοση. Ωστόσο, όπως εύστοχα έχει παρατηρηθεί, «οι τύποι και οι ρυθμοί, αποκοπτώμενοι από την πίστιν, χάνουν την ψυχήν των και παραμένουν νεκροί». Τις δόλιες μεθόδους προσηλυτισμού της Ουνίας αναγνωρίζουν και ομολογούν και οι ίδιοι οι Ρωμαιοκαθολικοί. Ο Γάλλος θεολόγος Louis Bouyer, διατελέσας και μέλος της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής επί του Θεολογικού Διαλόγου μεταξύ Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών, γράφει σχετικά με την Ουνία: «Τίποτε δεν αποδεικνύει καλύτερον την αθεράπευτον πονηρίαν εκείνων, που θέλουν να χρησιμοποιούν την βυζαντινήν λειτουργίαν χωριστά από το όλον σώμα της, διά να ελκύσουν τους Ανατολικούς εις τον λατινικόν Χριστιανισμόν. Τοιούτος χωρισμός είναι αδιανόητος. Δεν ημπορούμεν να πάρωμεν την λειτουργίαν του Βυζαντίου, χωρίς να πάρωμε ολόκληρο τον βυζαντινό Χριστιανισμό. Άλλως εκείνο που θα πάρωμε ομοιάζει τόσον ολίγον προς την λειτουργία της Αγίας Σοφίας, ή των Αγίων Αποστόλων, όσον το ανδρείκελον προς τον άνθρωπον».

Το εκκλησιολογικό έκτρωμα της Ουνίας ανανεώνεται, μορφοποιείται και λαμβάνει μια πιό οργανωμένη μορφή με την ψευδοσύνοδο της Φεράρας–Φλωρεντίας (1438-1439) «με πρώτους Ουνίτας επισκόπους τους μεταστραφέντας εις τον Ρωμαιοκαθολικισμόν Ορθοδόξους μητροπολίτας, μέλη της Συνόδου, Βησαρίωνα Νικαίας και Ισίδωρον Κιέβου και οργανώνεται εις σύστημα από τους Ιησουΐτας, οι

οποίοι, μέσω αφορήτων πιέσεων και τεχνασμάτων, την επιβάλουν δια πρώτην φοράν με επιτυχίαν εις τους Ορθοδόξους της Ουκρανίας κατά την Σύνοδον της Βρέστης (1596), εκμεταλλευόμενοι την πολιτικήν υποταγήν των Ουκρανών υπό τον βασιλέα της Πολωνίας Σιγισμούνδον». Στη Σύνοδο αυτή στην οποία έπαιξαν πρωταγωνιστικό ρόλο δύο φανατικοί ιησουίτες παπικοί μοναχοί ο Ποσσεβίν και Σάργκα, «ο αρχιεπίσκοπος του Κιέβου με άλλους ιεράρχες διακήρυξαν την ένωση, ο λαός όμως αντέδρασε. Κληρικοί και ευγενείς και λαός πολύς με επικεφαλής τον Κωνσταντίνο Οστρογκόσκυ, διαμαρτυρήθηκαν δημόσια. Αποδοκίμασαν τα γενόμενα και διακήρυξαν την αφοσίωσή τους στην αρχαία Εκκλησία και στον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως. Τότε άρχισε μία ιστορία φρίκης. Μία ιστορία, που απεκάλυψε τι στην πραγματικότητα είναι η Ουνία». Η σατανική Ουνία συνέχισε το καταστροφικό της έργο, σε όλες τις Ορθόδοξες χώρες, ιδιαίτερα στην Ανατολική Ευρώπη. Στα 1646 η τοπάρχης Άννα Δρούγκετ, φανατική παπική, στην Σλοβακία κάλεσε όλους τους Ορθοδόξους ιερείς της επαρχίας της, κατά διαταγή του πάπα, να ενταχτούν στην παπική «εκκλησία». Χρησιμοποίησε δε ως όπλο τη βία και τα χρήματα. 63 από τους 100 ιερείς προσχώρησαν στον παπισμό και αποτέλεσαν ισχυρή ουνιτική «εκκλησία», όπου ενέταξαν πολλούς λαϊκούς. Παρ' όλα αυτά οι Ορθόδοξοι αντιστέκονταν. Τότε δόθηκε από το Βατικανό το έναυσμα για χρησιμοποίηση βίας. Στα 1773 η αυτοκράτειρα της Αυστροουγγαρίας Μαρία Θηρεσία, κάλεσε όλους τους Ορθοδόξους της επικράτειας να ενταχτούν στους «Ελληνοκαθολικούς», δηλαδή στους Ουνίτες. Ο όρος αυτός, ο οποίος θα επικρατήσει αργότερα στους παπικούς, είναι επινόηση εκείνης. Παράλληλα άρχισε ένας ανελέητος διωγμός εναντίον όσων Ορθοδόξων δεν εντάσσονταν στην Ουνία, με ταυτόχρονη κατάσχεση των ορθοδόξων ναών και την απόδοσή τους στους Ουνίτες. Η φρίκη της Ουνίας εφαρμόστηκε με τον πλέον απάνθρωπο τρόπο στους Ορθοδόξους Σέρβους κατά τον Β΄ παγκόσμιο Πόλεμο από τους Κροάτες φασίστες Ουστάσι, πίσω από τους οποίους κρυβόταν το Βατικανό. Σχεδόν ένα εκατομμύριο σφαγιάστηκαν από τους κροάτες δολοφόνους με την «ευλογία» του κροάτη «αρχιεπισκόπου» Α. Στέπινατς. Παπικοί με την προβιά της Ουνίας ασκούσαν βίαιους εκλατινισμούς και άρπαζαν ορθοδόξους ναούς, τους οποίους μετέβαλαν σε Ουνιτικούς. Επί τη ευκαιρία να αναφέρουμε πως ο Α. Στέπινατς ανακηρύχτηκε «άγιος» από τον πρώην Πάπα Ρώμης Ιωάννη-Παύλο τον Β΄! Στην εποχή κατά την οποία κυριαρχούσε ο μαρξιστικός αθεϊσμός, στις χώρες της Ανατολικής Ευρώπης οι ουνίτες συνέχισαν τους διωγμούς κατά των Ορθοδόξων. Οι διωγμοί αυτοί εντάθηκαν μετά την κατάρρευση των μαρξιστικών καθεστώτων.

Η Β΄ «Σύνοδος» του Βατικανού (1962-1965) όχι μόνον δεν κατεδίκασε αλλ' απεναντίας επεκύρωσε και επεδοκίμασε τις ραδιουργίες και τα απιστεύτου ωμότητος διαπραχθέντα υπό της Ουνίας εγκλήματα. Με το γνωστό Διάταγμά της «Orientalium Ecclesiarum», το «Διάταγμα για τις Ανατολικές Καθολικές

Εκκλησίες», (δηλαδή τις Ουνιτικές), αναβάθμισε το ρόλο και την αποστολή της μέ κάθε επισημότητα . Ο από το 1980 αρξάμενος Θεολογικός διάλογος μεταξύ Ορθοδόξων και Ρωμαιοκαθολικών απεκάλυψε με τον πιό ξεκάθαρο τρόπο, ότι ο Διάλογος αυτός απὸ την πλευρὰ του Βατικανού δεν είναι δυνατόν να έχει ως προοπτικὴ την αποκατάστασι της ενότητος των Εκκλησιών «κατὰ το πρότυπο της αρχαίας αδιαίρετης Εκκλησίας της πρώτης χιλιετίας» αλλὰ της Ουνίας! Τα ίδια τα γεγονότα μαρτυρούν του λόγου το ασφαλές: Την κατά την ΣΤ΄ Γενική Συνέλευση της Μικτής Θεολογικής Επιτροπής στο Freising του Μονάχου (1990) επιτευχθείσα καταδίκη της Ουνίας και του προσηλυτισμού, δεν απεδέχθη το Βατικανό και εζήτησε την επανεξέταση του θέματος στην επόμενη Ζ΄ Γενική Συνέλευση (1993) στο Balamand του Λιβάνου. Στη Συνέλευση αυτή το Βατικανό επέτυχε να ανατρέψει τις αποφάσεις του Freising με νέες αποφάσεις, στις οποίες η Ουνία πανηγυρικά αθωώνεται και επί πλέον οι Ουνίτες αποκτούν το δικαίωμα να συμμετέχουν στο διάλογο με εκπροσώπους τους. Το κείμενο του Balamand παρ᾽ ότι υποκριτικὰ «καταδικάζει» την Ουνία ως μέθοδο ενώσεως των Εκκλησιών (βλ.§1), την επιβεβαιώνει αναγνωρίζοντας την ύπαρξι των Ουνιτικών κοινοτήτων (βλ.§31), καὶ ενισχύοντας ποικιλοτρόπως την παρουσία και δραστηριοποίησή τους μέσα στα κανονικὰ όρια των Ορθοδόξων Εκκλησιών. Επομένως λοιπόν «είναι ηλίου φαεινότερον ότι η Ουνία καταδικάζεται μεν διά των λόγων ως μέθοδος ενώσεως, επιβάλλεται όμως υπό των Ρωμαιοκαθολικών ως μοναδική οδός πραγματώσεως της ενώσεως, συμφώνως προς τας αρχάς της Β΄ Βατικανείου και γίνεται ανεκτή υπό των Ορθοδόξων». Νέα συζήτησις επί του θέματος της Ουνίας στη Βαλτιμόρη το 2000, καταλήγει σε ναυάγιο, χάρη στην πεισματώδη αντίδραση του Βατικανού. Ο τότε Πάπας Ιωάννης Παύλος ο Β΄ με εμπιστευτική του επιστολὴ στον τότε Ρωμαιοκαθολικὸ συμπρόεδρο του Διαλόγου Καρδινάλιο Edward Cassidy έγραφε: «Πρέπει (στη διάσκεψη της Βαλτιμόρης), νὰ δηλωθή εις τους Ορθοδόξους ότι οἱ Ανατολικὲς Καθολικὲς (=Ουνιτικὲς) Εκκλησίες μέσα στην Εκκλησία της Ρώμης χαίρουν της αυτής εκτιμήσεως ως και πάσα άλλη Εκκλησία, που τελεί εις κοινωνίαν προς την Ρώμην». Το γεγονός αυτό επέφερε την δικαία αγανάκτησι και παραίτησι απὸ την συμπροεδρία του Σεβ. Αρχιεπισκόπου Αυστραλίας κ. Στυλιανού, ο οποίος έκαμε την ιστορική διαπίστωση, ότι ο διεξαγόμενος Θεολογικός Διάλογος είναι ένα «ανούσιο παίγνιο». Το Βατικανό, μετά το ναυάγιο της Βαλτιμόρης, επιτυγχάνει νέα επανέναρξη του διαλόγου το 2006 με άλλη θεματολογία, χωρίς βέβαια να έχει λυθεί το πρόβλημα της Ουνίας. Το Οικουμενικό Πατριαρχείο και οι άλλες Ορθόδοξες Εκκλησίες σύρονται κυριολεκτικά και πάλι στο διάλογο, αθετούντες την απόφαση της Γ΄ Πανορθοδόξου Διασκέψεως, κατά την οποία: «Ουνία και Διάλογος είναι ασυμβίβαστα ταυτοχρόνως» και διαψευδόμενοι με όσα εδήλωσαν στο κοινό «Μήνυμά» τους το 1992 στο οποίο απερίφραστα

καταδικάζουν την Ουνία .

Πέραν αυτών διάφορες κατά καιρούς συγκεκριμένες ενέργειες των «Παπών» επιβεβαιώνουν μέχρι σήμερα, ότι το Βατικανό δεν γνωρίζει άλλο μοντέλο ενώσεως εκτός από αυτό της Ουνίας. Ο πρώην Πάπας Βενέδικτος ο ΙΣΤ΄, ακολουθών την γραμμή των προκατόχων του, ευλογεί και συγχαίρει την Ουνιτικὴ «Εκκλησία» στην Ουκρανία. Με επιστολή του προς τον Ουνίτη «Αρχιεπίσκοπο» της Ουκρανίας Λιουμπομίρ Χούζαρ εγκωμιάζει τους αγώνες των Ουνιτών για την διατήρηση της ιδιοπροσωπίας τους και προσθέτει υπέρ της Ουνίας τα εξής: «Μέσα στην κοινωνία με τους Διαδόχους των Αποστόλων, των οποίων την ορατή ενότητα την εγγυάται ο Διάδοχος του Αποστόλου Πέτρου, η Ουκρανική Καθολική Κοινότητα, κατόρθωσε να διατηρήσει ζωντανή την Ιερή Παράδοση, στήν ακεραιότητά της. Για να παραμείνει άθικτη σε όλο της τον πλούτο η πολύτιμη αυτή κληρονομιά της “Παραδόσεως” επιβάλλεται να εξασφαλίσουμε την παρουσία και των δύο μεγάλων φορέων της μοναδικής Παραδόσεως του (λατινικού και του ανατολικού)... Διπλή είναι η αποστολή, που έχει ανατεθεί στην Ελληνοκαθολική Εκκλησία, που βρίσκεται σε πλήρη κοινωνία με τον διάδοχο του Αποστόλου Πέτρου• από τη μία πλευρά να διατηρήσει ορατή μέσα στην Καθολική Εκκλησία την ανατολική παράδοση• από την άλλη πλευρά να ευνοήσει τη σύγκλιση των δύο παραδόσεων, μαρτυρώντας ότι αυτές όχι μόνο συνδυάζονται μεταξύ τους, αλλά και αποτελούν μία βαθιά ενότητα μέσα στην ποικιλία τους». Ο ίδιος «Πάπας» κ. Βενέδικτος δέχθηκε τον εν Ελλάδι Ουνίτη «επίσκοπο» Γρατιανουπόλεως, κ. Δημήτριο Σαλάχα με την ομάδα των παπικών Ελλήνων επισκόπων, ο οποίος φωτογραφήθηκε μαζί τους με εμφάνιση Ορθοδόξου «αρχιερέως». Επίσης, από την Έφεσο, κατά την επίσκεψη του κ. Βενεδίκτου τό 2006 στην Τουρκία και το Φανάρι, υποστήριξε την Ουνία, λέγοντας ότι: «κατ’ αυτόν ο καλύτερος τρόπος διά την ενότητα εις την Εκκλησίαν είναι αυτός της Ουνίας». Η επιμονή του Παπισμού όχι μόνο να διατηρεί την Ουνία, αλλά και να την δραστηριοποιεί εν μέσαις Αθήναις μέσω της Ουνιτικής «ενορίας» της Αγίας Τριάδος υπό την ηγεσία Ουνίτου «επισκόπου» (σαν να μην έφθανε ο Λατίνος «επίσκοπος» Αθηνών και ο νούντσιος του πάπα) αποτελεί σκάνδαλο γιά τους Ορθοδόξους, όχι μικρότερης σημασίας από το σκάνδαλο της Ιεράς Εξετάσεως και της συνυπάρξεως κοσμικής και εκκλησιαστικής εξουσίας, παρά την ρητή εντολή του Κυρίου «απόδοτε ούν τα καίσαρος καίσαρι και τα του Θεού τω Θεώ» (Μρκ.12,17). Το γεγονός ότι ο Παπισμός εγκατέστησε Ουνιτικές «Εκκλησίες» και μεταξύ όλων των αρχαίων αιρετικών κοινοτήτων της Ανατολής (Κοπτών, Αρμενίων, Μελχιτών, Συροϊακωβιτών, Αβησσυνών, Ινδών του Μαλαμπάρ) αποδεικνύει, πέραν της δολιότητος των ιδρυσάντων και διατηρούντων την Ουνία, και την πρόθεση του Παπισμού να διατηρήσει την Ουνία ως μέθοδο, πρότυπο «ενώσεως» και επανόδου των Ορθοδόξων και των λοιπών ανατολικών Χριστιανών στην Ρώμη. Αλλά και ο νυν «Πάπας» Φραγκίσκος ο Α΄ δεν ήταν δυνατόν να

χαράξει άλλη γραμμή στο θέμα της Ουνίας, παρά αυτή των προκατόχων του. Η προκλητική συμμετοχή του Ουνίτου ψευδοδιακόνου και των Ουνιτών ψευδεπισκόπων, η ανάγνωση του Ευαγγελίου στα Ελληνικά από Ουνίτη «κληρικό», η παρουσία των Ουνιτών στην κατακόμβη της βασιλικής του Αγίου Πέτρου, κατά τήν «ενθρόνισή» του, γιά μία εισέτι φορά επέρρωσαν το διαρκές έγκλημα της Ουνίας και τον αντίχριστο βιασμό της αμωμήτου μας Εκκλησίας.

Βέβαια η μέχρι σήμερα στάση όλων των «Παπών» από της ιδρύσεως της Ουνίας και εντεύθεν δεν ήταν αναμενόμενο να είναι διαφορετική, αφού το εκκλησιολογικό σχήμα της Ουνίας στην ουσία επιβεβαιώνει και στηρίζει το δόγμα του πρωτείου του «Πάπα» σε Ορθόδοξες εκκλησιαστικές δικαιοδοσίες. Το δόγμα αυτό, εδραιωμένο από δεκατέσσερες «Οικουμενικές Συνόδους» του Παπισμού και ενισχυμένο ακόμη περισσότερο από την τελευταία, την Β΄ «Σύνοδο» του Βατικανού, παραμένει μέχρι σήμερα ο ακρογωνιαίος λίθος, που στηρίζει όλο το οικοδόμημα του Παπισμού. Δεν μας ξενίζει λοιπόν, ούτε μας ξαφνιάζει το γεγονός αυτό. Εκείνο που μας θλίβει και προξενεί πικρία και λύπη αφόρητη μέσα μας, είναι η μέχρι τώρα στάση της Ορθοδόξου εκκλησιαστικής Ηγεσίας, η στάση των ημετέρων «Ορθοδόξων» Οικουμενιστών Αρχιερέων. Οι αλλεπάλληλες υποχωρήσεις και συμβιβασμοί των και γενικά η οικουμενιστικὴ ανοχὴ των έναντι της Ουνίας είναι εκκλησιολογικώς άκρως προβληματική. Γιὰ να μη διακοπεί δήθεν ο Θεολογικὸς Διάλογος, έγιναν και γίνονται εκ μέρους Ορθοδόξων Προκαθημένων και θεολόγων απαράδεκτες υποχωρήσεις. Αναφέρουμε ένα σχετικά πρόσφατο παράδειγμα: Την ενέργεια του νυν Παναγιωτάτου Οικουμενικού Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου να προσφέρει στον Ουνίτη «επίσκοπο» των Αθηνών κ. Δημήτριο Σαλάχα τον Μάϊο του 2008 ένα άγιο Ποτήριο ως συμβολικό δώρο, με το οποίο αποδεικνύει στην πράξη, ότι όχι μόνο αμνηστεύει αλλά και πανηγυρικά αναγνωρίζει την Ουνία. Η θαρραλέα και Ορθοδοξοτάτη θεολογικὴ γλώσσα των αοιδίμων Πατριαρχών της Κων/πόλεως, με την οποία εστηλίτευαν την επάρατη Ουνία, εσίγησε χάριν του αθεολογήτου «διαλόγου της αγάπης» του Πατριάρχου Αθηναγόρου. Οι συνοδικὲς αποφάνσεις και οι εγκύκλιοι των Πατριαρχών της Ανατολής κατὰ της Ουνίας πέρασαν στην λήθη της εκκλησιαστικής Ιστορίας ως πολεμικὴ τακτική, επειδὴ δήθεν δεν προσιδιάζει στην σημερινὴ εποχὴ της «καταλλαγής»! Κατόπιν αυτών διερωτάται, (και δικαίως), ο κορυφαίος Ορθόδοξος Θεολόγος της εποχής μας Αρχ. π. Γεώργιος Καψάνης «Σὲ ποιὰ θεολογικὴ βάσι στηρίζεται η οικουμενιστικὴ ανοχὴ έναντι της Ουνίας; Τί άλλαξε στην εκκλησιολογία και την θεολογία των Ουνιτικών εκκλησιών, ώστε οι επίσκοποι και οι κληρικοί της νὰ γίνωνται φιλοφρόνως δεκτοὶ καὶ αποδεκτοί; Πότε οἱ Ουνίται έδειξαν ότι διορθώνονται εκκλησιολογικώς, είτε γινόμενοι πλήρως Ρωμαιοκαθολικοὶ είτε επιστρέφοντες στους κόλπους της Ανατολικής Εκκλησίας; Υπὸ ποίαν έννοια το δικαίωμά τους να υπάρχουν ως ξεχωριστὲς κοινότητες τους

απαλλάσσει απὸ την υποχρέωσι να αποκατασταθούν εκκλησιολογικώς; Μήπως καταργήσαμε τα εκκλησιολογικά μας κριτήρια; Αναμφίβολα η μόνη δυνατὴ ερμηνεία της οικουμενιστικής ανοχής έναντι τής Ουνίας είναι η διολίσθησις σε μία εκκλησιολογία άγνωστη μέχρι σήμερα, ανατρέπουσα την Εκκλησιολογία της Ορθοδόξου Εκκλησίας και συντασσομένη στην εκκοσμικευμένη νοοτροπία των ημερών μας» .

Περαίνοντες τον μικρό αυτό σχολιασμό μας, μαζί με τα συγχαρητήριά μας προς τον εκλεκτό αρθρογράφο κ. Αλέξη Οικονόμου, για το εύστοχο άρθρο του, θέλουμε να επιστήσουμε την προσοχή στον πιστό λαό του Θεού να προσέχουν τους κληρικούς, οι οποίοι υποστηρίζουν τον παπισμό, τον απενοχοποιούν και θεωρούν απαραίτητη την ένωσή μας με αυτόν, χωρίς να αποκηρύξει τις μύριες κακοδοξίες του, διότι μπορεί να είναι Ουνίτες παπικοί. Σ’ αυτούς εφαρμόζεται ο λόγος του Κυρίου: «Προσέχετε από των ψευδοπροφητών, οίτινες έρχονται προς υμάς εν ενδύμασι προβάτων, έσωθεν δε εισί λύκοι άρπαγες» (Ματθ.7,15). Παράλληλα δε να διακηρύξουμε προς πάσαν κατεύθυνσιν, ότι η ένωση (τύπου Ουνίας), που επιχειρείται εδώ και αρκετές δεκαετίες έστω και εάν καλώς προετοιμάζεται από το Βατικανό και από τους ημετέρους Οικουμενιστές, δεν θα γίνει αποδεκτή από τον πιστό λαό του Θεού. Το προφητικό αυτό λείμμα των συνειδητων Ορθοδόξων, θα αντισταθεί σε κάθε μορφή ενώσεως, η οποία δεν θα γίνει εν τη αληθείᾳ της Ορθοδόξου πίστεως.

Εκ του Γραφείου επί των Αιρέσων και των παραθρησκειών
Ο Υπεύθυνος Αρχ. π. Παύλος Δημητρακόπουλος
Ο Γραμματέας κ. Λάμπρος Σκόντζος Θεολόγος

Πηγή: impantokratoros.gr